

“मीठे बच्चे- सधैं यही नशा रहोस्- हाम्रो पद्मापदम भाग्य छ, जो पतित-पावन बाबाका हामी बच्चा बनेका छौं, उहाँबाट हामीलाई बेहद सुखको वर्सा मिल्दछ ।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरूको कुनै पनि धर्मसँग घृणा हुन सक्दैन किन ?

उत्तर:- किनकि तिमीले बीज र वृक्षलाई जानेका छौ। तिमीलाई थाहा छ यो मनुष्य सृष्टि रूपी बेहदको वृक्ष हो, यसमा हरेकको आफ्नो-आफ्नो पार्ट छ। नाटकमा कहिल्यै पनि कलाकार (एक्टर)हरूले एक-अर्कालाई घृणा गर्दैनन्। तिमी जान्दछौ हामीले यस नाटकमा हीरो-हीरोइनको पार्ट बजायौं। हामीले जो सुख देख्यौं, त्यो अरू कसैले देख्न सक्तैन। तिमीलाई धेरै खुशी छ, सारा विश्व माथि राज्य गर्नेवाला हामी हौं।

ओम् शान्ति । ओम् शान्ति भन्नासाथ बच्चाहरूलाई जो ज्ञान मिलेको छ, त्यो सारा बुद्धिमा आउनुपर्छ। बाबाको पनि बुद्धिमा कुन चाहिँ ज्ञान छ ? यो मनुष्य सृष्टिरूपी वृक्ष हो, जसलाई कल्प-वृक्ष पनि भनिन्छ, त्यसको उत्पत्ति, पालना अनि विनाश कसरी हुन्छ, सारा बुद्धिमा आउनुपर्छ। जसरी त्यो जड वृक्ष हुन्छ, यो हो चैतन्य। बीज पनि चैतन्य छन्। उहाँको महिमाको गायन छ, उहाँ सत्य हुनुहुन्छ, चैतन्य हुनुहुन्छ अर्थात् वृक्षको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य सम्झाइरहनुभएको छ। कसैले पनि उहाँको कर्तव्य (अक्यूपेशन) लाई जान्दैनन्। प्रजापिता ब्रह्माको कर्तव्यलाई त जान्नुपर्छ नि। ब्रह्मालाई कसैले याद गर्दैनन्, जान्दै जान्दैनन्। अजमेरमा ब्रह्माको मन्दिर छ। त्रिमूर्ति चित्र छपाउँछन्, त्यसमा ब्रह्मा, विष्णु, शंकर छन्। ब्रह्मा देवताये नमः भनिन्छ। अब तिमी बच्चाहरू जान्दछौ- यस समय ब्रह्मालाई देवता भनिदैन। जब सम्पूर्ण बन्छन् तब देवता भनिन्छ। सम्पूर्ण बने पछि जानेछन् सूक्ष्म वतनमा।

बाबा भन्नुहुन्छ- तिम्रो बुवाको नाम के हो ? को सँग सोध्नुहुन्छ ? आत्मा सँग। आत्माले भन्छ हाम्रा बाबा। जसलाई थाहा छैन कसले भन्यो, त्यो त प्रश्न सोध्न सक्तैन। अब बच्चाहरूले बुझिसकेका छन्- अवश्य दुई पिता सबैका छन्। ज्ञान त एकै बाबाले दिनुहुन्छ। अहिले तिमी बच्चाहरू सम्झिन्छौ होला यो शिवबाबाको रथ हो। बाबा यस रथद्वारा हामीलाई ज्ञान सुनाउनुहुन्छ। एक त यो हो दैहिक ब्रह्मा बाबाको रथ। अर्को फेरि रूहानी बाबाको यो रथ हो। उहाँ रूहानी बाबाको महिमा छ सुखका सागर, शान्तिका सागर...। पहिला त यो बुद्धिमा रहन्छ उहाँ बेहदका बाबा हुनुहुन्छ जसबाट बेहदको वर्सा मिल्छ। पावन दुनियाँका मालिक बन्दछन्। निराकारलाई बोलाउने गर्छन् पतित-पावन आउनुहोस्। आत्माले नै बोलाउँछ। जब आत्मा पावन हुन्छ तब पुकार्दैन। पतित छ भने पुकार्छ। अब तिमी आत्माहरू जान्दछौ उहाँ पतित-पावन बाबा यस तनमा आउनुभएको छ। यो भुल्नुहुँदैन, हामी उहाँका बनेका छौं। यो सौभाग्य त के पद्म भाग्यको कुरा हो। फेरि उहाँ बाबालाई किन भुल्छौ। यस समय बाबा आउनुभएको छ- यो नयाँ कुरा हो। शिवजयन्ती पनि हरेक वर्ष मनाइन्छ। त्यसैले अवश्य उहाँ एक पटक नै आउनुहुन्छ। लक्ष्मी-नारायण सत्ययुगमा थिए। यस समयमा छैनन्। त्यसैले सम्झाउनुपर्छ उनीहरूले पुनर्जन्म लिएको हुनुपर्छ। १६ कलाबाट १२-१४ कलामा आएको हुनुपर्छ। यो तिमी बाहेक अरू कसैले जान्दैनन्। सत्ययुग भनिन्छ नयाँ दुनियाँलाई। त्यहाँ सबै कुरा नयाँ नै नयाँ हुन्छ। देवता धर्मको नाम पनि गायन छ। तिनै देवताहरू जब वाममार्गमा जान्छन् तब उनीहरूलाई नयाँ पनि होइन, अनि देवता पनि भन्न सकिदैन। कसैले पनि यस्तो भन्दैनन् हामी उनका वंशावलीका हौं। यदि आफूलाई त्यस वंशावलीका सम्झिन्छन् भने फेरि उनको महिमा, आफ्नो निन्दा किन गर्छन् ? जब महिमा गर्ने गर्छन् भने अवश्य उनलाई पवित्र, आफूलाई अपवित्र पतित सम्झिन्छन्। पावनबाट पतित बन्छन्, पुनर्जन्म लिन्छन्। पहिले-पहिले जो पावन थिए उनै फेरि पतित बनेका छन्। तिमी जान्दछौ पावनबाट अब पतित बनेका छन्। तिमी स्कूलमा पढ्छौ। त्यसमा नम्बरवार फष्ट, सेकेण्ड क्लास त हुन्छ।

अहिले बच्चाहरू सम्झिन्छन् हामीलाई बाबाले पढाउनुहुन्छ, तब त आउनुहुन्छ। होइन भने यहाँ आउनुको के आवश्यकता छ ? उहाँ कुनै गुरु, महात्मा, महापुरुष आदि कुनै हुनुहुन्न। यो त साधारण मनुष्य तन हो त्यो पनि धेरै पुरानो। धेरै जन्मको अन्त्यमा प्रवेश गर्छु। अरू त कुनै यिनको महिमा छैन केवल यिनमा प्रवेश गर्छु

तब यिनको नाम हुन्छ । होइन भने प्रजापिता ब्रह्मा कहाँबाट आए । मनुष्य त अवश्य अलमलमा पर्छन् । बाबाले तिमीलाई सम्झाउनुभएको छ तब तिमी अरूलाई सम्झाउँछौ । ब्रह्माका पिता को हुनुहुन्छ ? ब्रह्मा, विष्णु, शंकर— उनीहरूका रचयिता शिवबाबा हुनुहुन्छ । बुद्धि माथितिर जान्छ । परमपिता परमात्मा जो परमधाममा रहनुहुन्छ, उहाँका यी रचना हुन् । ब्रह्मा, विष्णु, शंकरको कर्तव्य अलग-अलग छ । कोही आपसमा ३-४ हुन्छन्, सबैको कर्तव्य आ-आफ्नो हुन्छ । पार्ट हरेकको आ-आफ्नो छ । यति करोडौं आत्माहरू छन्— एकको पार्ट अर्को संग मिल्दैन । यो आश्चर्यजनक कुरा बुझ्नुपर्ने हुन्छ । कति धेरै मनुष्य छन् । अहिले चक्र पूरा हुन्छ । अन्तिम समय हो नि । सबै फर्केर जानेछन्, पुनः चक्र दोहरिनु छ । बाबाले यी सबै कुराहरू भिन्न-भिन्न प्रकारले सम्झाइरहनुहुन्छ, नयाँ कुरा होइन । भन्नुहुन्छ कल्प पहिला पनि सम्झाएको थिएँ । धेरै प्यारा बाबा हुनुहुन्छ, यस्ता बाबालाई त धेरै प्यारले याद गर्नुपर्छ । तिमी पनि बाबाका प्यारा बच्चाहरू हो । बाबालाई याद गर्दै आएका छौ । पहिला सबैले एकको पूजा गर्दथे । भेदभावको कुरा नै थिएन । अहिले त कति भेदभाव छ । यो रामको भक्त हो, यो कृष्णको भक्त हो । रामको भक्तले अगरबत्ती बाल्दा कृष्णको नाक बन्द गर्दछ । यस्तो पनि केही कुरा शास्त्रमा छ । उसले भन्छ हाम्रो भगवान् ठूलो, अर्कोले भन्छ हाम्रो ठूलो, दुई भगवान् सम्झिन्छन् । त्यसैले गलत हुनुको कारण सबै बेठिक काम नै गर्दछन् ।

बाबा सम्झाउनुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, भक्ति भक्ति हो, ज्ञान ज्ञान हो । ज्ञानका सागर एउटै बाबा हुनुहुन्छ । बाँकी ती सबै हुन् भक्तिका सागर । ज्ञानबाट सद्गति हुन्छ । अहिले तिमी बच्चाहरू ज्ञानवान् बनेका छौ । बाबाले तिमीलाई आफ्नो र सारा चक्रको पनि परिचय दिनुभएको छ, जो अरू कसैले दिन सक्तैन त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ तिमी बच्चाहरू हो स्वदर्शन चक्रधारी । परमपिता परमात्मा त एकै हुनुहुन्छ । बाँकी सबै नै बच्चाहरू हुन् । परमपिता आफूलाई कसैले भन्न सक्तैनन् । जो राम्रा समझदार मनुष्य छन्, तिनले सम्झिन्छन् यो कति ठूलो ड्रामा छ । त्यसमा सबै कलाकार (एक्टर) हरूले अविनाशी पार्ट बजाउँछन् । अरू साना नाटक त विनाशी हुन्छन्, यो हो अनादि अविनाशी । कहिल्यै बन्द हुँदैन । यति सानो आत्मा, यति ठूलो पार्ट मिलेको छ— शरीर लिने, छोडने र पार्ट बजाउने । यो कुरा कुनै शास्त्रमा छैन । यदि यसलाई कुनै गुरुले सुनाएको भए उनका अरू पनि अनुयायी (फलोअर्स) हुन्थे, केवल एक फलोअर्स के काम को ? फलोअर्स त त्यो जो पूरा अनुसरण (फलो) गरोस् । यिनको पोशाक (ड्रेस) आदि त त्यो छैन । कसले भन्छन् शिष्य हुन् । यो त बाबा बसेर पढाउनुहुन्छ । बाबाको नै अनुसरण गर्नु छ, जसरी बरियाँत हुन्छ । शिवको पनि बरियाँत भनिन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ यो हाम्रो बरियाँत हो । तिमी सबै भक्तिनी हो, म हुँ, भगवान् । तिमी सबै सजनी हो, बाबा आउनुभएको छ तिमीलाई शृङ्गार गरेर लैजानको लागि । कति खुशी हुनुपर्छ ! अब तिमी सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्दछौ । तिमी बाबालाई याद गर्दै-गर्दै पवित्र बन्दछौ तब पवित्र राजाई मिल्दछ । बाबा सम्झाउनुहुन्छ म आउछु नै अन्तमा । मलाई बोलाउँछन् नै पावन दुनियाँको स्थापना र पतित दुनियाँको विनाश गराउन आउनुहोस्, त्यसैले महाकाल पनि भनिन्छ । महाकालको पनि मन्दिर हुन्छ । कालको मन्दिर त देखेका छौ नि । शिवलाई काल भनिन्छ । बोलाउँछन् आएर पावन बनाउनुहोस् । आत्माहरूलाई लिएर जानुहुन्छ । बेहदका बाबा कति धेरै आत्माहरूलाई लिनको लागि आउनुभएको छ । काल-काल महाकाल, सबै आत्माहरूलाई पवित्र फूल (गुल-गुल) बनाएर लैजानुहुन्छ । फूल बन्यौ भने त फेरि बाबाले लिएर जानुहुन्छ गोदमा । यदि पवित्र बनेनौ भने सजाय खानुपर्छ, फरक त रहन्छ नि । पाप बाँकी रहेको छ भने फेरि सजाय खानुपर्छ । पद पनि यस्तै मिल्छ त्यसैले बाबा सम्झाउनुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, धेरै-धेरै प्यारा बन कृष्ण सबैलाई प्यारो लाग्छ नि हैन । कति प्रेमले कृष्णलाई भुलामा भुलाउँछन्, ध्यानमा कृष्ण सानो देखेर छिट्टै गोदमा उठाएर प्यार गर्छन् । वैकुण्ठमा जान्छन् । त्यहाँ कृष्णलाई चैतन्य रूपमा देख्छन् । अहिले तिमी बच्चाहरू जान्दछौ साँच्चै वैकुण्ठ आइरहेको छ । हामी भविष्यमा यो बन्ने छौ । श्रीकृष्णलाई कलंक लगाउँछन्, त्यो सबै गलत हो । तिमी बच्चाहरूलाई पहिले नशा चढ्नुपर्छ । शुरुमा धेरै साक्षात्कार भएको थियो फेरि अन्त्यमा धेरै हुनेछ, ज्ञान कति रमणिक छ । कति खुशी रहन्छ । भक्तिमा त केही पनि खुशी रहँदैन । भक्तिवालालाई यो कहाँ थाहा छ र, ज्ञानमा कति सुख हुन्छ, तुलना गर्न सकिँदैन । तिमी बच्चाहरूलाई पहिले यो नशा चढ्नुपर्छ । यो ज्ञान बाबा बाहेक कुनै ऋषि-मुनि आदिले दिन सक्तैनन् । लौकिक गुरुले त कसैलाई पनि मुक्ति-जीवनमुक्तिको बाटो बताउन सक्तैनन् । तिमी सम्झिन्छौ कुनै

२०७१ जेष्ठ २७ मंगलबार १०-०६-२०१४ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
 पनि मनुष्य गुरु हुन सक्तैन, जसले भनून् हे आत्माहरू, बच्चाहरू, म तिमीलाई सम्झाउँछु । बाबालाई “बच्चा-
 बच्चा” भन्ने अभ्यास छ । जान्नुहुन्छ यी मेरो रचना हुन् । उहाँ बाबा पनि भन्नुहुन्छ म सबैको रचयिता हुँ । तिमी
 सबै भाइ-भाइ हो । उनलाई पार्ट मिलेको छ, कस्तो मिलेको छ त्यो बसेर सम्झाउनुहुन्छ । आत्मामा नै सारा पार्ट
 भरिएको छ । जो पनि मनुष्य आउँछन्, ८४ जन्ममा कहिल्यै उस्तै (एक जस्तो) चेहरा (फिचर्स) हुन सक्तैन ।
 अलि-अलि परिवर्तन अवश्य हुन्छ । तत्त्व पनि सतो, रजो, तमो हुँदैजान्छ । हरेक जन्मको रूप एक अर्को सँग
 मिल्दैन । यो पनि सम्झनुपर्ने कुरा हो । बाबा सधैं सम्झाउनुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, बाबामा कहिल्यै संशय
 नल्याऊ । संशय र निश्चय— दुई अक्षर हुन्छ नि । बाबा भनेको बाबा । यसमा संशय त हुन सक्तैन । बच्चाले भन्न
 सक्तैन, म बाबालाई याद गर्न सकिदैन । तिमी घरी-घरी भन्दछौ योग लाग्दैन । योग अक्षर ठीक छैन । तिमी त
 राजऋषि हो । ‘ऋषि’ अक्षर पवित्रताको हो । तिमी राजऋषि हो भने अवश्य पवित्र हुन्छौ । सानो कुरामा फेल भयो
 भने राजाई मिल्न सक्तैन । प्रजामा जानेछन् । कति घाटा पर्छ । नम्बरवार पद त हुन्छ नि । एकको पद अर्को सँग
 मिल्दैन । यो बेहदको बनि-बनाऊ ड्रामा हो । बाबा बाहेक कसैले सम्झाउन सक्तैन । तिमी बच्चाहरूलाई कति
 खुशी हुनुपर्छ । जसरी बाबाको बुद्धिमा सारा ज्ञान छ त्यस्तै तिम्रो बुद्धिमा पनि छ । बीज र वृक्षलाई सम्झनुपर्छ ।
 मनुष्य सृष्टिको वृक्ष हो, यसको साथमा वरको वृक्षको उदाहरण बिलकुल ठीक छ । बुद्धिले पनि भन्छ हाम्रो आदि
 सनातन, देवी-देवता धर्मको जुन जरा (थूर) थियो त्यो प्रायः लोप भएको छ । बाँकी सबै धर्मका हाँगा-बिँगा आदि
 खडा छन् । ड्रामा अनुसार यो सबै हुनु नै छ, यसमा घृणा आउँदैन । नाटकमा कलाकार (एक्टर)लाई कहिल्यै
 घृणा आउँछ र ! बाबा भन्नुहुन्छ तिमी पतित बनेका छौ फेरि पावन बन्नु छ । तिमीले जति सुख देख्छौ त्यति
 अरू कसैले देख्दैनन् । तिमी अभिनेता-अभिनेत्री (हीरो-हीरोइन) हो, विश्व माथि राज्य गर्नेवाला हो त्यसैले अथाह
 खुशी हुनुपर्छ । भगवान् पढाउनुहुन्छ ! कति नियमित पढ्नुपर्छ, यति खुशी हुनुपर्छ । बेहदका बाबाले हामीलाई
 पढाउनुहुन्छ । राजयोग पनि बाबाले नै सिकाउनुहुन्छ । कोही शरीरधारीले सिकाउन सक्तैन । बाबाले आत्माहरूलाई
 सिकाउनुभएको छ, आत्माले नै धारण गर्दछ । बाबा एकै पटक मात्र आउनुहुन्छ पार्ट बजाउन । आत्माले नै पार्ट
 बजाएर एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छ । आत्माहरूलाई बाबा पढाउनुहुन्छ । देवताहरूलाई पढाउनुहुन्छ । त्यहाँ त
 देवताहरूले नै पढाउनेछन् । संगमयुगमा बाबाले नै पढाउनुहुन्छ पुरुषोत्तम बनाउनको लागि । तिमीले नै पढ्छौ ।
 यो संगमयुग एउटै छ, जब तिमी पुरुषोत्तम बन्छौ । सत्य बनाउनेवाला, सत्ययुगको स्थापना गर्नेवाला एकै सच्चा
 बाबा हुनुहुन्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी
 बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) संगमयुगमा प्रत्यक्ष भगवान्सँग पढाइ पढेर, ज्ञानवान् आस्तिक बन्नु र बनाउनु छ । कहिल्यै पनि
 बाबा र पढाइमा संशय ल्याउनु हुँदैन ।
- २) बाबा समान प्यारो बन्नु छ । भगवान्ले हाम्रो शृङ्गार गरिरहनुभएको छ, यस खुशीमा रहनु छ ।
 कुनै पनि कलाकार (एक्टर) सँग घृणा वा नफरत गर्नु हुँदैन । हरेकको यस ड्रामामा एक्क्युरेट पार्ट छ ।

वरदानः— ब्राह्मण जीवनको प्रोपर्टी र पर्सनालिटीको अनुभव गर्ने र गराउनेवाला विशेष आत्मा भव

बापदादा सबै ब्राह्मण बच्चाहरूलाई स्मृति दिलाउनुहुन्छ ब्राह्मण बन्थौ— अहो भाग्य ! तर ब्राह्मण
 जीवनको वर्सा सम्पत्ति (प्रोपर्टी) सन्तुष्टता हो र ब्राह्मण जीवनको व्यक्तित्व (पर्सनालिटी) प्रसन्नता
 हो । यस अनुभवबाट कहिल्यै वञ्चित रहनु हुँदैन । अधिकारी हो । जब दाता, वरदाताले खुला दिलले
 प्राप्तिको खजाना दिइरहनुभएको छ भने त्यसलाई अनुभवमा ल्याऊ र अरूलाई पनि अनुभवी
 बनाऊ अनि भनिन्छ विशेष आत्मा ।

स्लोगनः— लास्ट समयलाई सोच्नुको सट्टा लास्ट स्थितिलाई सोच ।